Ivona B a r e š o v á (Olomouc)

CO STOJÍ ZA NEČITELNOSTÍ SOUČASNÝCH JAPONSKÝCH RODNÝCH JMEN: JMÉNA S NARUŠENÝM VZTAHEM MEZI ZVUKOVOU A GRAFICKOU PODOBOU

WHAT MAKES CONTEMPORARY JAPANESE NAMES HARD TO READ: THE PHENOMENON OF RISING DISCORDANCE IN THE SOUND-CHARACTER RELATIONSHIP IN GIVEN NAMES

One of the current issues concerning Japanese given names that has been widely discussed in the media and increasingly in academic literature are the so-called *kirakira nēmu* (‘shiny, sparkly names’), characterized by unusual and interesting sound and graphic forms. A typical feature of most of these names, written in Chinese characters, is a discordant sound--character relationship, which makes them hard or even impossible to read. This type of name started to appear in the 1980s, experiencing a boom at the turn of the millennium. The rather negative consequences of this phenomenon, however, started to appear only recently, when generations with a high concentration of such names started to become socially active (attending schools, entering the workforce, etc.). Through an analysis of a corpus of 8,390 current children’s names, this paper seeks to identify particular types of deviations in the sound-character relationship and thus pinpoint what it is that makes current names hard to read.

Keywords

Japanese given names, *kirakira names*, native readings of *kanji*, Sino-Japanese readings of *kanji*, *nanori*

„Při zvažování jména pro naše dítě jsme si ze seznamu jmen, která by se s ohledem na počet tahů v jednotlivých znacích dobře hodila k příjmení, zvolili jméno 月菜 (*Runa*), obsahující znak 月, „měsíc“, k němuž se vážou naše společné vzpomínky – na měsíčním svitem zalitou pláž, kam jsme si s manželkou několikrát vyjeli a kde jsem ji požádal o ruku. Čtení znaku 月 jako *ru* je vypůjčeno z latinského výrazu pro měsíc, luna.[1)] V římských mýtech Luna představovala bohyni měsíce a 月菜 (*Runa*) je taková naše malá bohyně.“

otec *Runy*

Úvod

V současném Japonsku představuje pojmenování dítěte víc než pouhou volbu konvenčního jména, které by daného jedince identifikovalo a odlišilo v rámci skupiny.

[1)] Luna se do japonštiny přepisuje jako ルナ (*runa*).

Představuje kreativní proces, vycházející z konkrétních představ o daném jedinci, v němž hraje důležitou roli volba nejen zvukové, ale rovněž grafické podoby jména. Jak bude vysvětleno níže, čínské znaky, používané pro zápis japonštiny, se pojí s určitým čtením a nesou určitý význam. Znaky, které rodiče zvolili pro zápis jména svého dítěte, reprezentují jeho zvukovou podobu a také význam, který chtěli do jména dítěti vtisknout, vzbuzují či implikují určité představy o daném jedinci, mohou vyvolávat nejrůznější asociace a navozovat určitou atmosféru.

V oblasti japonských rodných jmen přitahuje v současnosti snad největší mediální pozornost a stále častěji i odborný zájem problematika tzv. *kirakira nému*. *Kirakira* doslova znamená „třpytivý, zářivý“ a *nému* odpovídá anglickému *name* čili jméno. Tento název označuje současná jména, která se vyznačují netradiční, nápaditou zvukovou i grafickou podobou, avšak s narušeným či pozměněným vztahem mezi těmito dvěma složkami jména (viz čtení znaku 月 jako *ru* ve výše uvedené ukázce), a která jsou tudíž pro nezainteresované osoby v podstatě nečitelná.[2)]

Tato jména se začala objevovat již v 80. letech minulého století[3)] a kolem přelomu tisíciletí zaznamenala doslova boom, avšak jejich problematičnost a negativní společenský dopad si mnozí začínají uvědomovat až v posledních letech, kdy generace dětí s velkou koncentrací takovýchto jmen započala školní docházku. Učitelé si stěžují na nečitelné seznamy prvňáčků, lékaři zase na komplikace spojené s identifikací pacientů, zejména při urgentním příjmu. Tato jména však nepůsobí potíže pouze lidem, kteří je nedokáží přečíst, ale především jejich nositelům. Některá z nich totiž, kromě toho, že jsou obtížně čitelná, mají i společensky poměrně nevhodné konotace a mohou se stát příčinou šikany ve škole, důvodem neúspěchu při hledání zaměstnání apod.

Cílem této studie je identifikovat konkrétní typy nestandardního vztahu mezi zvukovou a grafickou podobou jmen a odpovědět na otázku, v čem spočívá nečitelnost současných japonských rodných jmen. Analýza vztahu mezi zvukovou a grafickou podobou jmen byla provedena na základě korpusu 8390 jmen dětí narozených v letech 2008–2014.[4)]

[2)] Viz např. K. Makino, Kodomo no namae ga abunai [Dětská jména v ohrožení], Tókjó 2012; M. Sató, Jominikui namae wa naze fueta ka [Proč narostl počet nečitelných jmen?], Tókjó 2007.

[3)] Společenské důvody stojící za vznikem těchto jmen viz např. T. Nakaya, Snaha o jedinečnost – vliv společenských změn na volbu osobního jména v současném Japonsku, Dálný východ, 2012, s. 18–29.

[4)] Data byla získána z internetové databáze jmen (Akačan no namae rankingu & namaezuke episódo – happí mama.com. Ninšin no čókó, ninšin šokki kara šussan, ikudži/kosodate made – happí mama.com. [online]. [cit. 2014-10-20]. Dostupné na: http://www.happy-mama.com /04spc/namae/0439001.html) a z vlastního dotazníkového šetření prováděného kontinuálně v průběhu posledních čtyř let. Ke každému jménu jsou k dispozici následující údaje: grafická

1. Formální omezení při výběru jména

Jak již bylo naznačeno výše, japonská jména nejsou volena z omezeného inventáře, ale jsou tvořena podle určitých pravidel, která jsou stanovena zákonem. Aby mohlo být jméno matrikářem přijato, musí být zapsáno znaky nebo slabičnou abecedou (*hiraganou* či *katakanou*), případně jejich kombinací, avšak nesmí obsahovat latinku či arabské číslice. Znaky, které budou ve jméně použity, je nutno volit ze seznamu povolených znaků. Ten se v průběhu doby měnil a v současnosti sestává z 2136 znaků tzv. běžného užití,[5] tj. znaků, které by měl každý Japonec znát po ukončení povinné školní docházky, a dodatečných 861 znaků,[6] které lze ve jménech rovněž použít. Při volbě jména lze tedy volit z 2997 znaků. Počet skutečně používaných znaků je však pochopitelně mnohem nižší, protože zdaleka ne všechny povolené znaky jsou svým významem vhodné pro použití ve jménech a volba znaků je navíc silně ovlivňována módními trendy daného období.

2. Vztah mezi zvukovou a grafickou podobou jména

Japonské slabičné abecedy *hiragana* a *katakana*, souhrnně označované jako *kana*, jsou písmem fonografickým, v němž jeden grafém reprezentuje jednu slabiku, respektive móru. Naproti tomu přejaté čínské znaky *kandži* jsou převážně písmem morfografickým, ve kterém jednotlivé grafémy reprezentují morfémy, tj. pojí se s určitým významem. Každý znak má obvykle jednu či více variant sinojaponského a japonského čtení.[7] U znaků tzv. běžného užití se jedná v průměru o tři čtení,[8] přičemž jedna třetina těchto znaků má čtení pouze jedno – téměř vždy sinojaponské – a zbylé dvě třetiny mají více variant.[9]

---

a zvuková podoba jména, rok narození a pohlaví dítěte a rovněž informace o volbě konkrétního jména (např. motivace, důvody pro jeho volbu, interpretace významu ad.).

[5] Seznam těchto znaků viz The Cabinet of Japan. Jōyō Kanji Table. November 30, 2010. [online]. [cit. 2015-03-20]. Dostupné na http://www.bunka.go.jp/kokugo_nihongo/jyoyokanji_kokuji.html.

[6] Seznam těchto znaků viz Ministry of Justice of Japan. Jinmeiyō Kanji Table. [online]. [cit. 2015-03-20]. Dostupné na http://www.moj.go.jp/MINJI/minji86.html.

[7] Sinojaponské čtení odpovídá přibližné výslovnosti čínského znaku v době, kdy Japonci daný znak přejali (některé znaky byly přejaty opakovaně v různých historických obdobích z různých částí Číny, a proto mají různá sinojaponská čtení). Naproti tomu japonské čtení je založeno na výslovnosti japonského slova, které sémanticky odpovídalo významu daného čínského znaku.

[8] Tento výzkum vycházel z 1945 znaků, v roce 2010 byl počet znaků běžného užití navýšen na 2136.

[9] T. Fushimi – M. Ijuin – K. Patterson – I. F. Tatsumi, Consistency, frequency, and lexicality effects in naming Japanese Kanji, Journal of Experimental Psychology: Human Perception and Performance 25, 1999, s. 382–407.

Konkrétní čtení daného znaku závisí na vnitřním kontextu slova, ve kterém je použit. Obecné pravidlo, že v jednoznakových slovech se uplatňuje čtení japonské a ve složeninách sinojaponské, nelze aplikovat na všechny případy. Existuje menší počet sinojaponských morfémů, které formují samostatná slova, a naproti tomu existuje i množství japonských složenin. A i když se v dané složenině uplatňuje sinojaponské čtení, musí čtenář vědět, které z možných variant použít. Například znak 日 („den/slunce/sluneční svit“ aj.) má sinojaponské čtení *niči* a *džicu* a japonské čtení *hi* (*-bi*) a *-ka*. Ve slově 日曜日 (*ničijóbi*, „neděle“) se počáteční 日 čte jako *niči*, avšak koncové jako *bi*. V sinojaponské složenině 平日 *heidžicu* („všední, pracovní den“) se čte sinojaponsky jako *džicu* a stejně tak ve slově日月 *džicugecu*, méně často *ničigecu* („slunce a měsíc; delší doba“). Naproti tomu ve znakové složenině 日傘 *higasa* („slunečník“) se uplatňuje čtení japonské. Specifický případ představují složeniny 今日 *kjó* („dnes“), 昨日 *kinó* („včera“) aj., jejichž čtení není kombinací dílčích čtení jednotlivých znaků, ale dané složeniny je nutné číst jako jeden celek. Z uvedených příkladů je zřejmé, že ani pozice ve slově obvykle nepomůže dané čtení určit. Výběr čtení se do jisté míry řídí významem, ve kterém je znak použit, a schopnost dané slovo přečíst se tak odvíjí od jeho znalosti.

V případě rodných jmen je situace o to složitější, že jedné grafické podobě jména běžně odpovídá více variant čtení, které se navíc neomezují na čtení japonské a sinojaponské. Například znak 健 má japonské čtení *suko*(*jaka*)[10] a sinojaponské *ken*, avšak pokud je tento znak použit jako rodné jméno, kromě zvukové podoby, která odpovídá jeho sinojaponskému čtení, tedy *Ken*, se rovněž setkáme například s variantou *Takeši*. Vedle běžného sinojaponského a japonského čtení totiž existují další varianty čtení, které se zvykově používají výhradně ve jménech, tzv. *nanori*. Jedná se o speciální typ japonského čtení, jež je výsledkem dlouhého historického vývoje, během něhož postupně přestala být určitá japonská čtení používána v běžných slovech a zachovala se pouze ve vlastních jménech. Proto už ani původ mnohých z nich dnes nelze zjistit a setkáme se s nimi právě pouze ve jménech. Zatímco některé znaky nemají *nanori* žádné, jiné jich naopak mají i víc než deset. Konkrétně znak 健 lze ve jménech číst jako *kacu*, *kijo*, *kijoši*, *take*, *takeši*, *takeru*, *tacu*, *tate*, *taru*, *cujo*, *cujoši*, *toši*, *masaru*, *jasu*. Výše uvedený znak 日 má ve jménech čtení *aki*, *ka*, *haru*, *hi* a *hiru*.[11]

Skutečnost, že čtenář není schopný určit čtení napsaného jména nebo naopak zapsat jméno, které je mu sděleno ústně, tak není záležitostí pouze posledních desetiletí a *kirakira nému*, ale je vcelku běžným jevem; bez upřesnění nelze určit, zda nositelku

---

[10] Daný znak odpovídá slovnímu kořenu *suko* a zbylá část se připisuje *hiraganou*, proto uvádíme v závorce.

[11] Uvedená čtení viz slovník T. Kamada – T. Jonejama, Šinkangorin, Taišúkan 2004–2010.

jména 洋子 oslovovat *Hiroko* či *Jóko*, nositelku jména 幸子 jako *Sačiko* či *Jukiko* apod. Nicméně většina jmen používaných v minulosti má poměrně jasný vztah mezi grafickou a zvukovou podobou – čtení daného znaku obvykle odpovídá jednomu z výše uvedených typů čtení, která jsou ve jménech uplatňována v určitých kombinacích, a proto je možné odvodit možné varianty a pouze upřesnit, o kterou z nich se jedná. Ve jménech složených ze dvou znaků, jež byly oba zvoleny primárně pro svůj význam, se obvykle uplatňuje japonské + japonské čtení (např. 正武 *Masatake*, 義正 *Jošimasa*, 武義 *Takejoši*, apod.) nebo případně sinojaponské + sinojaponské (např. 健作 *Kensaku*). Větší část jmen se skládá ze dvou znaků, z nichž první nese zvolený význam a druhý, koncový znak tzv. *tomedži*, označovaný rovněž jako *soedži* (doslova dodatečný znak), ovlivňuje výslednou zvukovou podobu jména a je většinou genderově specifický. Znak na pozici *tomedži* má zpravidla stejné čtení, častěji japonské, méně často sinojaponské. Například znak 子 na koncové pozici ve jméně (viz 洋子 a 幸子 výše) signalizuje, že se jedná o ženské jméno, v němž se bude daný znak číst *ko*.[12)] První znak takového jména pak může mít v některých případech jak čtení japonské, tak i sinojaponské (obvykle se jedná o jména s konkrétními *tomedži*). Víceznaková jména jsou z hlediska čtení méně variabilní a převládá v nich čtení sinojaponské, které je obecně kratší. Nicméně platí, jak již bylo předesláno výše, že určit jedno konkrétní čtení není u mnoha jmen možné, avšak lze odhadnout, v závislosti na znalosti znaků a jejich čtení, pravděpodobné varianty.

V současnosti se však setkáváme s kombinacemi čtení, která se těmto tradičním vzorcům vymykají, a taková jména jsou pak bez předchozí zkušenosti jen stěží čitelná a na mnohé uživatele japonštiny navíc působí po zvukové stránce jako zvláštní a nepřirozená. Rovněž přibývá jmen, která využívají velmi zřídka používaných čtení *nanori*, která běžný Japonec nezná, a tudíž ani nepřečte. Zatímco znalost japonských a sinojaponských variant čtení znaků tzv. běžného užití patří k základnímu vzdělání, varianty *nanori* si člověk osvojuje na základě zkušenosti se jmény, jež daný znak obsahují. Jména využívající málo používaná *nanori* jsou proto pro mnohé rovněž nečitelná.

Další problém, kterému budeme věnovat pozornost, představují jména, jejichž vztah mezi grafickou a zvukovou podobou je založen na jiných než výše popsaných principech (nad rámec netypického kombinování japonského a sinojaponského čtení), a jsou tedy rovněž v různé míře obtížně čitelná. Zatímco výběr znaků, které lze ve jménech použít, je oficiálně jasně vymezen (viz oddíl 1), způsob jejich čtení zákonem upraven není, a proto je možné určité grafické podobě jména přiřadit v podstatě

[12)] Původně se však jednalo o znak používaný v mužských jménech, ve kterých se uplatňovalo čtení sinojaponské, později japonské.

libovolnou podobu zvukovou. S tímto se však příliš často nesetkáme. Ve většině jmen, která jsou na první pohled nečitelná, existuje určitý vztah mezi jejich grafickou a zvukovou podobou, ten se však liší od tradičních vztahů popsaných výše.

Na tomto místě je třeba objasnit, jaké kritérium zvolíme pro určení standardního/nestandardního vztahu mezi zvukovou a grafickou podobou jména. Za standardní budeme považovat takový, kdy čtení daného znaku odpovídá jednomu ze tří typů čtení – sinojaponskému, japonskému či *nanori*. Za nestandardní potom takový, který tomuto neodpovídá, je nějakým způsobem narušen nebo založen na jiném principu. Zatímco sinojaponská a japonská čtení jednotlivých znaků jsou jasně dána, čtení, která se používají ve jménech (*nanori*), se slovník od slovníku významně liší. Ve specializovaných slovnících jmen jsou obvykle zastoupena ta čtení, která autor, na základě své praxe a zkušeností, považuje za běžná. Jedná se tedy o subjektivní výběr, který se navíc může měnit podle doby, ze které publikace pochází. Z toho vyplývá, že co se může podle jednoho slovníku jevit jako standardní čtení (je obsaženo mezi *nanori*), může být podle jiného označeno za čtení nestandardní. Pro posuzování jednotlivých čtení byla zvolena elektronická verze slovníku *Šinkangorin*, který uvádí, ve srovnání s běžnými slovníky jmen, velký počet čtení. Z tohoto důvodu se v následujícím textu mohou objevit případy čtení, která nebudou vyznačena jako nestandardní, ačkoli jsou používána velmi zřídka a běžný uživatel jazyka by je kvůli neznalosti mohl označit za deviantní. Naproti tomu případy, které jsou zde uvedeny jako nestandardní, se skutečně rozcházejí se standardními způsoby čtení.

3. Postupy a kritéria při volbě jména

Při volbě jména je třeba zvažovat celou řadu aspektů. Vedle zvukové a grafické podoby jména, jež reprezentují jeho význam, hraje důležitou roli rovněž počet tahů jednotlivých znaků a je potřeba zohlednit i příjmení, respektive jeho budoucí spojení s rodným jménem, dále celkový počet znaků a jejich tahů a v neposlední řadě znění celého jména. Mezi prvky, které jsou v dané kombinaci klíčové, patří znaky a jejich význam, zvuková podoba jména a představy či dojem, které dané jméno vzbuzuje. Při tvorbě jména rodiče obvykle vycházejí z jednoho, pro ně nejdůležitějšího kritéria a následně dotvářejí celé jméno.[13)]

V minulosti bylo běžné vycházet při volbě jména z jeho grafické podoby, ke které byla následně přiřazena podoba zvuková na základě čtení jednotlivých znaků. K vybranému (nejčastěji jednomu) znaku, jehož význam měl být ve jménu dítěte uplatněn a jenž tvořil určité významové jádro jména, byl obvykle připojen koncový znak, který jméno určitým způsobem dotvářel (viz oddíl 2). Nejběžnějším koncovým znakem

---

[13)] Podrobněji k jednotlivým kritériím viz I. Barešová, Současná podoba japonských osobních jmen a kritéria jejich výběru, Nový Orient, 2/2013, s. 46–52.

ženských jmen byl více než pět desetiletí znak 子 (*ko*, „dítě/dívka“). Mezi typické koncové znaky mužských jmen patřily například znaky nesoucí význam „muž“ (*o*, 男, 雄, 夫; *hiko*, 彦) či znaky vyjadřující pořadí narození. Následující ukázky ilustrují tuto běžnou praktiku.

„Rodiče zvolili do jména své dcery, narozené v roce 1950, znak 春 („jaro“), protože se narodila na jaře, a pojmenovali ji 春子 (*Haruko*).“

„Rodiče pojmenovali svého syna, narozeného v roce 1961, 秀一 (*Šúiči*). První znak, 秀, převzali (v sinojaponském čtení) ze jména otce (秀夫 *Hideo*) a k němu přidali znak 一, který nese význam „prvorozený“.“

Od sedmdesátých let a zejména pak v letech osmdesátých začala být upřednostňována zvuková podoba jména a více než na budoucí společenskou roli jména daného jedince se začal klást důraz na jeho roli v rámci rodinného kruhu. Následující ukázky opět demonstrují tyto tendence.

„Ještě před narozením začali rodiče oslovovat své dítě *Kokočan*.[14] Líbil se jim měkký a roztomilý zvuk tohoto pojmenování, a proto, když se jim narodila holčička, rozhodli se toto jméno zachovat a pouze zvolili znaky, které se jim zamlouvaly – 瑚々 (*ko*, „korál“ + opakovací znaménko).“

„Rodiče pojmenovali svou dceru, narozenou v roce 2011, *Kokone* 琴々音, protože si přáli, aby její jméno začínalo na *ko*, což považovali za dívčí, a chtěli ji oslovovat *Kokočan*.“

Začalo tak přibývat jmen, z jejichž struktury je patrné, že výchozím kritériem při jejich volbě nebyla podoba grafická, ale zvuková, k níž byly znaky přiřazeny až následně (s ohledem na určitý image, jenž vytvářejí, spíše než na konkrétní význam). Ve snaze o nalezení znaků, jež by svým čtením zachycovaly kýženou zvukovou podobu a navíc vytvářely pozitivní image, začala vznikat jména, jejichž zvuková a grafická podoba si plně neodpovídají, a tudíž je problematické je správně přečíst. To je i případ druhého uvedeného příkladu, v němž si zápis 琴々音 a zvuková podoba *Kokone* neodpovídají. Toto jméno však působí vznešeným dojmem, protože si lze jeho grafickou podobu vyložit jako „zvuk koto“.[15]

4. Jména s narušeným vztahem mezi zvukovou a grafickou podobou a jejich typy

Jednou z hlavních příčin vzniku nečitelných jmen je fonetické používání znaků bez ohledu na jejich význam a rovněž používání znaků na základě jejich významu bez ohledu na jejich čtení. Zatímco pro zápis obecných jmen se tyto způsoby v dnešní

---

[14] Přídomek *-čan* se nejčastěji připojuje za jména dětí a mladých žen.
[15] Koto je tradiční strunný hudební nástroj, někdy popisovaný jako „horizontální harfa“.

době v podstatě nepoužívají,[16] v případě rodných jmen se jedná o čím dál častější techniku. Například pokud jméno *Sakura* zapíšeme znakem 桜 (*sakura*, „sakura“), zvuková a grafická podoba jména si významově odpovídají. Pokud však čistě foneticky použijeme například znaky 咲良 (*saku*, „kvést“ + *ra*, „dobrý“), grafická podoba svým významem nekoresponduje s významem podoby zvukové. Tento způsob tvoření jmen umožňuje vložit jiný význam do zvukové a jiný do grafické podoby jména, nebo například zapsat pomocí znaků jméno cizího původu. Avšak jak bude ukázáno dále, ve snaze o zápis zvolené zvukové podoby znaky, které by ji podpořily pozitivním a pokud možno neotřelým image, mnozí neváhají použít takové, jejichž čtení odpovídá zvolené zvukové podobě pouze částečně, a v případě přiřazení znaků na základě sémantické souvislosti jí pak neodpovídá vůbec. V korpusu byly identifikovány následující typy nestandardního vztahu mezi zvukovou a grafickou podobou jmen.

4.1. Neúplná korespondence mezi zvukovou podobou jména a standardním čtením jednotlivých znaků

Neustále narůstá počet jmen, jejichž zvuková podoba odpovídá standardnímu čtení jednotlivých znaků pouze částečně, obvykle se liší v jedné móře. U **sinojaponského čtení** se obvykle jedná o zkrácení délky samohlásky či zkrácení o jednu samohlásku, případně souhlásku *n*. Vzhledem k tomu, že v japonštině jsou foneticky dlouhé vokály vnímány jako dvě móry (ve slabičné abecedě jsou zapisovány dvěma grafémy, přičemž každý vokál má délku jedné móry), můžeme i v případě zkrácení dlouhé samohlásky, stejně jako v jiných případech, zjednodušeně hovořit o vynechání jedné móry. Obvykle se jedná o poslední móru daného čtení, v posledních dvou příkladech uvedených v tabulce č. 1 (朱音, *An*; 碧愛, *Aoi*) však došlo ve čtení daného znaku k vypuštění móry první.

Tabulka č. 1: příklady zkracování sinojaponského čtení

心桜/水桜	mi + ó (o~~ɵ~~)	*Mio* (Ž)
虹音	kó (o~~ɵ~~) + to	*Koto* (Ž)
塔亜	tó (o~~ɵ~~) + a	*Toa* (M)
莉空	ri + kú (u~~ɯ~~)	*Riku* (M)
笑寧	emi + ne~~ɨ~~	*Emine* (Ž)
寧音	ne~~ɨ~~ + ne	*Nene* (Ž)
星流 / 聖那	se~~ɨ~~ + na	*Sena* (M)

[16] Příkladem čistě fonetického použití znaků (japonsky *atedži*, 当て字) je zápis populárního japonského pokrmu *suši* jako 寿司 („délka života, dlouhověkost“ + „spravovat“). Naopak příkladem sémantického použití znaků bez ohledu na jejich čtení je výraz pro cigarety – *tabako* 煙草(„kouř“ + „tráva“).

伶音	re~~i~~ + on	*Reo* (M)
鈴愛	ri~~n~~ + a	*Ria* (Ž)
陽茉凛	hi + ma+ ri~~n~~	*Himari* (Ž)
凛輝	ri~~n~~ + ki	*Riki* (M)
奏来	só + rai	*Sora* (Ž)
來々	ra~~i~~ + ra~~i~~	*Rara* (Ž)
朱音	a + ~~o~~n	*An* (Ž)
碧愛	ao + ~~a~~i	*Aoi* (Ž)

U **japonského čtení** (tabulka č. 2) je uplatňována počáteční i koncová část daného čtení, přičemž vypuštěná část je v řadě případů delší než ta, která se ve čtení jména realizuje. Některá čtení jsou navíc zkracována v různých jménech různými způsoby, viz např. *kokoro* → *koko*, *ko* nebo *umi* → *u*, *i* apod.

Tabulka č. 2: příklady zkracování japonského čtení

心瑚	ko~~koro~~ + ko	*Koko* (Ž)
心美	koko~~ro~~ + mi	*Kokomi* (Ž)
美海	mi + u~~mi~~[17)]	*Miu* (Ž)
碧海	ao + ~~umi~~	*Aoi* (Ž)
最愛	mo~~tto~~ + a	*Moa* (Ž)
渚月	na~~gisa~~ + cu~~ki~~	*Nacu* (Ž)
結空	ju + ~~so~~ra	*Jura* (M)
空初	sora + ha~~cu~~	*Soraha* (Ž)
友愛	to~~mo~~ + a	*Toa* (Ž)
華穂	~~ha~~na + o	*Nao* (Ž)
玲花	re + ~~ha~~na	*Rena* (Ž)
苺華	iči~~go~~ + ka	*Ičika* (Ž)
笑春	e + ~~ha~~ru	*Eru* (Ž)
雪愛	ju~~ki~~ + a	*Jua* (Ž)
愛桜	ai + ~~saku~~ra	*Aira* (Ž)
桜姫	sa~~kura~~ + ki	*Saki* (Ž)

Podobně jako v případě sinojaponského a japonského čtení dochází, i když méně často, ke zkracování i u existujícího *nanori* (speciálního typu japonského čtení, jak bylo vysvětleno výše).

---

17) 美海(*Mimi*): *umi* → *mi* je *nanori*.

Tabulka č. 3: příklady zkracování nanori

陽俊	haru + to~~ši~~	*Haruto* (M)
陸叶	riku + to~~mo~~	*Rikuto* (M)
芙采	fú + a~~ja~~	*Fúa* (Ž)
琉愛	ru + ~~ma~~na	*Runa* (Ž)
千愛	či + ~~ma~~na	*Čina* (Ž)
希乃花	no~~zo~~ + no + ka	*Nonoka* (Ž)
愛希	a + no~~zo~~	*Ano* (Ž)
暖来	a~~cu~~ + ki	*Aki* (M)
咲良	sa + jo~~ši~~	*Sajo* (Ž)

Příklady ve výše uvedených tabulkách byly vybrány tak, aby vždy demonstrovaly jeden popisovaný jev, avšak v řadě jmen dochází ke kumulaci těchto nestandardních způsobů čtení. Například zvuková podoba ženského jména 夢采 *Jua* sestává ze zkráceného japonského čtení prvního znaku a zkráceného *nanori* znaku druhého (ju~~me~~ + a~~ja~~), jméno 愛唯 *Maju* zase vzniklo zkrácením *nanori* prvního znaku a sinojaponského čtení znaku druhého (ma~~na~~ + ju~~i~~).

V mužských jménech se setkáme i s prodlužováním délky samohlásky zkráceného japonského čtení (např. 夢響 → ju~~me~~ + hi → juhi → *Júhi*), ovšem tento jev není zdaleka tak častý jako samotné zkracování.

4.2. Používání čtení části slovesných a adjektivních kořenů ke čtení znaků ve jménech

Dalším nestandardním způsobem přiřazování zvukové podoby jména ke grafické a naopak je využívání japonského čtení znaků, které odpovídá části kořene slovesa či adjektiva zapisovaného daným znakem. Dobrým příkladem je znak 翔, jenž je velmi populární a frekventovaný v současných mužských jménech. Vedle běžně využívaných čtení *kake*, *kakeru* a *šó* se v posledních letech rozšířilo i čtení *to*, které odpovídá části kořene slovesa *tobu* (翔ぶ) zapisované tímto znakem.

Tabulka č. 4: příklady používání čtení slovesných a adjektivních kořenů

明翔	aki + to(bu)	*Akito* (M)
友愛	ju + me(deru)	*Jume* (Ž)
晴空	haru + a(ku)	*Harua* (Ž)
桜叶	ó + ka~~na~~(u)/ ka~~na~~(eru)	*Óka* (Ž)

Tato praktika není natolik častá jako zkracování sinojaponského a japonského čtení, avšak v některých konkrétních případech (především výše uvedené čtení znaku 翔 *to*) byl zaznamenán poměrně vysoký výskyt.

4.3. Čtení založené na cizojazyčném ekvivalentu

Snaha vytvářet jedinečná jména je ještě zjevnější v následujícím typu jmen, ve kterých je na základě významu daného znaku realizováno cizojazyčné, obvykle anglic-

ké čtení. Například jméno 愛歩 nalezneme se zvukovou podobou *Aiho*, *Ajumi*, *Ajumu*, *Čikaho* či *Manaho*, ale rovněž *Rabuho*. Ve snaze o ozvláštnění bylo k prvnímu znaku 愛 („láska“) přiřazeno čtení *rabu* (z anglického *love*). Stejné čtení, *Rabuho*, se v korpusu vyskytlo i u znakové kombinace 愛保. A podobně jako se zkracují standardní čtení znaků se setkáme se zkracováním i těchto nestandardních. Je pravděpodobné, že zvuková podoba ženského jména 心愛 *Kokora* vznikla právě zkrácením anglického čtení *rabu* na *ra* (koko~~ro~~ + ra~~bu~~). Výše uvedené čtení znaku 月 jako *ru* zase vzniklo zkrácením výrazu *runa* (z latinského *luna*). Čtení jména 空翔 („obloha“ + „létat“) jako *Kaito* rovněž nelze bez patřičného vysvětlení odhadnout. Čtení prvního znaku, jež nese význam „obloha“, totiž daná osoba vytvořila zkrácením výrazu *sukai* (z anglického *sky*).

4.4. Znaky obsažené ve jméně, jež se nerealizují v jeho zvukové podobě

Dalším typem jmen s nestandardním vztahem mezi zvukovou a grafickou podobou jsou taková, která se skládají ze dvou znaků, jež společně reprezentují určitý význam či image, avšak na zvukové podobě jména se podílí pouze jeden z nich. Opět demonstrujeme na konkrétních příkladech. Jméno 心優 (viz tabulka č. 5a) bylo v korpusu nalezeno se zvukovou podobou *Kokoro*, ta však odpovídá čtení pouze prvního znaku, jež nese význam „srdce, duše, mysl“. Grafickou podobu celého jména lze interpretovat jako „laskavé srdce“ (dosl. „srdce laskavé“), avšak význam „laskavý“ je obsažen pouze v grafické podobě druhého znaku. Podobně jméno *Sakura* 桜花 je zapsáno dvěma znaky s významem „sakura“ a „květ“, tedy „sakurový květ“, avšak zvukové podobě jména odpovídá pouze čtení znaku prvního. V mužském jméně 輝瑛 *Akira* je dokonce čtení prvního i druhého znaku shodné, *akira*, realizuje se však pouze jedno z nich.

Tabulka č. 5a: příklady jmen a jejich významů, jejichž zvuková podoba odpovídá pouze čtení jednoho znaku

心優	心 (*kokoro*; „srdce“) + 優 (0; „laskavý“)	*Kokoro* (Ž)
心暖	心 (*kokoro*; „srdce“) + 暖 (0; „hřát“)	*Kokoro* (Ž)
心響	心 (*kokoro*; „srdce“) + 響 (0; „zvuk“)	*Kokoro* (Ž)
心愛	心 (*kokoro*; „srdce“) + 愛 (0; „láska/cit“)	*Kokoro* (Ž)
結心	結 (0; „spoutat“) + 心 (*kokoro*; „srdce“)	*Kokoro* (Ž)
真心	真 (0; „skutečný/ryzí“) +心 (*kokoro*; „srdce“)	*Kokoro* (Ž)
絆心	絆 (*ban*; „pouto“) + 心 (0; „srdce“)	*Ban* (M)
漣心	漣 (*ren*; „vlnky/vlnění“) + 心 (0; „srdce“)	*Ren* (M)
桜花	桜 (*sakura*; „sakura“) + 花 (0; „květ“)	*Sakura* (Ž)
大空	大 (0; „velký“) + 空 (*sora*; „obloha“)	*Sora* (M)
愛音	愛 (*mana*; „láska“) + 音 (0; „zvuk“)	*Mana* (Ž)
美詩	美 (0; „krásný“) + 詩 (*uta*; „báseň“)	*Uta* (Ž)

輝瑛	輝 (*akira*; „třpytit se/zářit“) + 瑛 (0; „krystal/drahokam“)	*Akira* (M)
翔夢	翔 (*kakeru*; „létat/vznášet se“) + 夢 (0; „sen“)	*Kakeru* (M)
天翔	天 (0; „obloha/ nebe“) + 翔 (*kakeru*; „létat/vznášet se“)	*Kakeru* (M)

V některých případech je ke znaku, jehož výslovnost se ve jméně realizuje, přidán znak se stejným čtením, jaké má móra, s níž sousedí, což umožňuje použít ve jméně dva znaky, ale zvolená zvuková podoba není tolik narušena (tabulka 5b).

Tabulka č. 5b

苺生	苺 (*mai*; „jahoda“) + 生 (*i*; „čerstvý/žít“)	*Mai* (Ž)
葵依	葵 (*aoi*; „topolovka“) + 依 (*i*; „spoléhající se“)	*Aoi* (Ž)
詩雫	詩 (*ši*; „báseň“) + 雫 (*šizuku*; „kapka“)	*Šizuku* (Ž)
萌愛	萌 (*moe*; „pučet/rašit“) + 愛 (*e*; „láska“)	*Moe* (Ž)
結愛	結 (*jui*; „spoutat“) + 愛 (~~*a*~~*i*; „láska“)	*Jui* (Ž)
力輝	力 (*riki*; „síla“) + 輝 (*ki*; „třpytit se/ zářit“)	*Riki* (M)
樹生	樹 (*icuki*; „strom/les“) + 生 (*ki*; „čerstvý/ žít“)	*Icuki* (M)
望夢	望 (*nozomu*; „toužit“) + 夢 (*mu*; „sen“)	*Nozomu* (M)
英奈	英 (*hana*; „ušlechtilý“) + 奈 (*na*; „jabloň“)	*Hana* (Ž)
華楓	華 (*ka*; „květina/nádherný“) + 楓 (*kaede*; „javor“)	*Kaede*

Tento typ jmen je opět obtížně čitelný, protože číst pouze část znakové složeniny rozhodně nepatří ke standardním postupům.

4.5. Přiřazení grafické podoby jména k jeho zvukové podobě na základě významové souvislosti

Dalším identifikovaným typem vztahu mezi zvukovou a grafickou podobou jména je vztah založený výlučně na významové souvislosti. Příkladem je mužské jméno *Madži* zapsané jako 本気. Obecné jméno *madži* pochází z výrazu *madžime* („vážný, seriózní, pilný“) a v hovorové řeči mladých Japonců je používáno jako oblíbený intenzifikátor či krátká reakce ve významu „opravdu“, „fakt“. Znaková složenina 本気 má čtení *honki* a znamená „vážnost, serióznost, opravdovost“. Je tedy zřejmé, že toto rodné jméno je založeno na sémantickém vztahu dvou slov, přičemž jedno je reprezentováno fonetickou podobou a druhé podobou grafickou.

Sémantický vztah mezi zvukovou a grafickou podobou jména nalezneme také u mužského jména *Sora*, zapsaného jako 宇宙. *Sora* nese význam „obloha“. Podobné významy mají i oba použité znaky: první znamená „nebe“, druhý „obloha“, avšak jakožto složenina se standardně čtou *učú* (nikoli *sora*) a nesou význam „vesmír“.

Určitou významovou souvislost nalezneme i mezi grafickou podobou jména 心音 („srdce“ + „zvuk“, „tlukot srdce“) a jeho zvukovou podobou *Suzu*, jež nese význam „zvonek, zvon“, stejně tak jako mezi jménem *Suzu* a jeho grafickou podobou 涼音 („chladivý/osvěžující“ + „zvuk“.)

Následující dva příklady z korpusu rovněž demonstrují tento typ jmen.

„Rodiče pojmenovali svou dceru narozenou v roce 2013 *Kaede* („javor“). Protože se narodila na podzim, kdy se javory právě nádherně červenaly, zvolili místo znaku 楓, kterým se *kaede* zapisuje, znak 椛 („podzimní javorové listí“), který se ovšem čte *momidži*.“

„Rodiče pojmenovali svou dceru narozenou v roce 2013 *Sumire* („fialka“), aby z ní vyrostla dívka roztomilá a hezká jako tato květina. K „roztomilému“ znění jména se však rozhodli přiřadit znaky, které by působily dospěleji, a proto zvolili zápis 紫花 („fialová květina“). Jméno prý nelze přečíst, ale rodičům se velmi zamlouvá.“

Následující jména jsou doslova zářným příkladem fenoménu *kirakira nému.* Vztah mezi grafickou a zvukovou podobou jmen 星璃 *Kirari*, 希星 *Kirara* a 星姫 *Kirahi* je evidentně založen na souvislosti mezi znakem 星 („hvězda“) a onomatopoickým výrazem *kirakira*, jenž vyjadřuje třpyt, svit hvězdy.

„Rodiče pojmenovali svou dceru narozenou v roce 2012 星姫. První znak („hvězda“) zvolili i do jména prvorozené dcery, a proto jej chtěli použít i ve jméně druhorozené dcery. K němu si přáli přidat znak 姫 („princezna“). Poté hledali zvukovou podobu, která by se jim líbila, a nakonec se rozhodli pro znění *Kirahi*,[18] do něhož vložili své přání, aby z holčičky vyrostla roztomilá dívka – princezna, která bude zářit jako hvězdička.“

Jméno 輝 *Kira* v příkladu níže je založeno na podobném principu: znak 輝 nese význam „třpytit se, zářit“ a se zvukovou podobou jména tedy souvisí sémanticky, nikoli foneticky, protože se čte japonsky *kagaja*(*ku*) a sinojaponsky *ki*, nikoli *kira*.

Rodiče dali své dceři narozené v roce 2010 jméno 輝 *Kira*, do něhož vložili přání, aby z ní vyrostla dívka, která bude v každé době zářit (キラキラと輝いてる子; *kira*kira to *kagaja*ite iru ko).

Specifickým typem sémantického vztahu mezi zvukovou a grafickou podobou jména je takový, kdy grafická podoba je na základě podobnosti významu přiřazena k cizojazyčné podobě jména. Tento novodobý jev demonstruje jméno *Marin* zapsané jako 海 (*umi*, *kai*, „moře“).[19] V tomto případě byla zjevně zvolena nejprve zvuková podoba jména a teprve potom byl hledán způsob zápisu. Podobně rodiče pojmenovali svou dceru *Mjúzu* („múza“) a pro zápis zvolili znaky 美姫. Tato znaková složenina je ve jménech obvykle čtena *Miki* a nese význam „krásná dívka/princezna“. Na stejném principu je založeno jméno 正義, tradičně čtené jako *Masajoši*, avšak v tomto případě jako *Džasutisu* (angl. *justice*; „spravedlnost“), což odpovídá významu této znakové složeniny. Vztah mezi fonetickou podobou jména *Adamu* a jeho grafickou realizací 男

---

[18] Zvuková podoba *hi* odpovídá zkrácenému japonskému čtení znaku 姫 – *hime*.
[19] Také např. 葵海.

(*otoko*, „muž“) je rovněž sémantické povahy. Tento typ vztahu nápadně připomíná dobu formování japonského písma, kdy bylo převzatým čínským znakům přiřazováno japonské čtení právě na základě sémantického vztahu.

4.6. Shrnutí

Jak bylo popsáno výše, znaky mají obvykle několik různých variant čtení, což samo o sobě činí čtení jména obtížným. Pokud je navíc ve jméně použita varianta, která je nějakým způsobem nestandardní, je pak zcela jasné, že přečíst takové jméno představuje značný problém a v mnohých případech je to zcela nemožné. Typy vztahu mezi zvukovou a grafickou podobou jmen, jež jsou zde popsány, představují určitou škálu různě závažných odchylek od vztahů mezi zvukovou a grafickou podobou jmen, jež jsou považovány za standardní. Jejich výčet není v žádném případě vyčerpávající, ale zahrnuje ty nejčastější – ty, které se netýkají pouze izolovaných případů.

U typů uvedených v oddílech 4.1–4.3, u nichž se jedná o pozměnění, nejčastěji zkrácení čtení určitého znaku, používání čtení, které se ve jménech standardně neuplatňuje (čtení odpovídající slovesným a adjektivním kořenům) či čtení odvozené z cizojazyčného ekvivalentu, se dá předpokládat, že pokud se určitá varianta čtení konkrétního znaku ujme a dostatečně rozšíří, může se de facto stát novým čtením daného znaku ve jménech. Například v mužských i ženských jménech používaný znak 空 („obloha“) se vyskytl ve 143 jménech z celkového počtu 8390 jmen, přičemž v každém čtvrtém jméně se objevuje s nestandardní variantou čtení *ra*, představující zkrácenou část japonského čtení *sora*. V případě znaku 心 („srdce, duše, mysl“), který je v posledních letech velmi oblíbený především v ženských jménech, měly nestandardní způsoby čtení dokonce více výskytů než standardní. Z celkových 194 výskytů tohoto znaku v ženských jménech se v 32 % realizovalo nestandardní čtení *koko* a v 28,9 % nestandardní čtení *ko* (obě z japonského čtení *kokoro*). Nestandardní čtení znaku 翔 („létat“) jako *to* bylo zjištěno dokonce v 63,9 % výskytů tohoto znaku v mužských jménech, především na koncové pozici ve jméně. Dá se tedy říct, že čtení tohoto znaku jako *to* na koncové pozici mužských jmen (zejména po předchozí zkušenosti s tímto čtením ve jménech), je dnes již v podstatě předvídatelné.[20)]

[20)] *To* je v současnosti jedním z nejčastějších zakončení mužských jmen. Ze 4108 mužských jmen končilo na *to* 20,2 % jmen.

Tabulka č. 6: frekvence jednotlivých čtení znaku 空 v mužských i ženských jménech

	kú/ku (S)	*sora* (S)	*so* (N)	*ra* (N)	*a* (N)	ostatní (N)
空	55/143	24/143	4/143	35/143	19/143	6/143
	38,5 %	16,8 %	2,8 %	24,5 %	13,3 %	4,2 %

S= standardní čtení (japonské, sinojaponské či *nanori*)
N= nestandardní

Tabulka č. 7: frekvence jednotlivých čtení znaku 心 v ženských jménech

	kokoro (S)	*mi* (S)	*koko* (N)	*ko* (N)	ostatní (N)
心	11/194	54/194	62/194	56/194	11/194
	5,7 %	27,8 %	32 %	28,9 %	5,7 %

Tabulka č. 8: frekvence jednotlivých čtení znaku 翔v mužských jménech

	šó (S)	*kakeru* (S)	*to* (N)	ostatní (N)
翔	51/249	11/249	159/249	28/249
	20,5 %	4,4 %	63,9 %	11,2 %

Z hlediska předvídatelnosti zvukové podoby na základě podoby grafické, a tedy schopnosti dané jméno přečíst, jsou problematická jména, v nichž zvuková podoba odpovídá pouze části podoby grafické (4.4). Z analyzovaných dat vyplývá, že jedním z důvodů pro tvoření takovýchto jmen je skutečnost, že rodiče si zvolí zvukovou podobu jména, která je již značně oblíbená a relativně častá, a proto chtějí jméno ozvláštnit alespoň podobou grafickou. Dalším důvodem je snaha o vytvoření jména se šťastným počtem tahů z hlediska číselné symboliky.[21)] Pokud je zvolené jméno z hlediska počtu tahů nepříznivé, je třeba zvolit jiné znaky. Jak ilustruje následující příklad, někteří však řeší tuto situaci tak, že k danému znaku, který určuje zvukovou podobu jména, přidají další znak, čímž ovlivní číselnou symboliku, avšak čtení přidaného znaku se ve jméně nerealizuje.

„Rodiče zvolili pro svého syna narozeného v roce 2008 jednoznakové jméno 悠 (*Jú*, „vzdálený, věčný, trvalý, uvolněný“), protože tento znak je obsažen v matčině jméně a jeho zvuková podoba se jim rovněž zamlouvala. Toto jméno však mělo

[21)] Číselná symbolika hraje ve jménech důležitou roli a mnozí rodiče věnují velkou pozornost tomu, aby zvolené jméno předurčovalo jejich potomkovi příznivý osud. K tomu existují různé metody výpočtu posuzující z hlediska počtu tahů různé kombinace znaků jména a příjmení, viz např. D. Nakagawa, Šiawase! Akačan no namae no cukekata [Štěstí! Způsoby pojmenování miminek], Tókjó 1996; N. Tamija, Akačan no šiawase namae džiten [Slovník šťastných jmen pro miminka], Tókjó 2003.

nepříznivý počet tahů. Proto přidali znak 生 („život“), ale zachovali původní zvukovou podobu.“

Pokud přidaný znak svým čtením alespoň částečně koresponduje se čtením sousedního znaku (tj. čtení je jakoby dublováno), je možné čtení daného jména po předchozí zkušenosti s podobnými jmény přečíst. V ostatních případech je to téměř nemožné.

Vztah mezi zvukovou a grafickou podobou jména založený na sémantické souvislosti (4.5) představuje v řadě případů jakousi významovou hříčku či hádanku (jméno, jehož grafická podoba znamená „fialová květina“, avšak je čteno jako „fialka“ atp.), kterou jakmile čitatel jednou rozkryje, stává se pro něj dané jméno díky tomu dobře zapamatovatelným. Avšak jak bylo demonstrováno na konkrétních příkladech, bez znalosti, v čem daný vztah spočívá, je zvuková podoba jména naprosto nepředvídatelná. Nicméně i u tohoto typu jmen se setkáme se čteními konkrétních znaků, která se opakovaně vyskytují ve více jménech. Příkladem je výše uvedené čtení znaku 星 („hvězda“) jako *kira* („třpytit se, svítit“). I zde proto platí, že pokud si daný znak udrží svou oblíbenost, je možné, že se i takto nestandardní čtení stane víceméně běžným. Jedná se však o výjimky – o jména, která jsou výrazně populární a mediálně známá.

Závěr

Jména zapisovaná znaky, jejichž zvuková a grafická podoba není založena na standardním vztahu, nelze přečíst na základě běžných postupů, ale pouze na základě zkušenosti s podobnými jmény. Je tedy zřejmé, že generace dnešních mladých rodičů a dětí, jež se denně setkávají s těmito jmény mezi svými vrstevníky, budou mít s jejich čtením o něco méně problémů než starší generace. S přibývajícím počtem „nečitelných“ jmen lze mezi nimi vysledovat určité konkrétní typy a pojmenovat konkrétní způsoby narušení vztahu mezi zvukovou a grafickou podobou jména, jež způsobuje jejich nečitelnost. Některá nestandardní čtení populárních znaků mají poměrně vysokou frekvenci výskytu a je možné, že v budoucnu budou první variantou, která člověka při pohledu na jméno s daným znakem napadne.

Touha rodičů vytvořit pro své dítě jméno, které bude moderní svou zvukovou podobou (srozumitelnou i pro cizince), volbou znaků bude reflektovat módní trendy, avšak bude zároveň určitým způsobem jedinečné, je neustále živena mediálním průmyslem a i přes přibývající kritiku *kirakira* jmen, k níž se připojují i odborníci a vládní představitelé země, těchto jmen rozhodně neubývá, spíše naopak. Vzhledem k tomu, že výběr znaků, jež lze ve jménech použít, je v daném období vždy jasně vymezen, prostor pro určitou invenci je vedle netradičních kombinací znaků především v podobě zvukové. Jak zde bylo ukázáno, negativním důsledkem snah o vytvoření jedinečného jména je narušování vazeb mezi zvukovou a grafickou podobou jmen a v oblasti jmen tedy v podstatě dochází k rozkladu celého znakového systému. Důsledkem je nejen vznik nečitelných jmen, ale rovněž jmen, z nichž nelze vyčíst pohlaví

jejich nositele a v neposlední řadě jmen, jež jsou kvůli své „překombinovanosti“ jednoduše řečeno divná či hloupá. Tento trend, který postupně sílí již několik desetiletí, by zřejmě mohla zastavit jedině úprava zákona, která by vedle omezení výběru znaků, jež lze ve jménech použít, stanovila určitá omezení i pro jejich čtení.

ivona.baresova@upol.cz
Katedra asijských studií
Filozofická fakulta
Univerzita Palackého
Křížkovského 14
771 80 Olomouc